

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobců: **a) B. G., b) nezl. N. G., c) nezl. D. G., d) M. T.**, všichni zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010, č. j. 10 Ca 361/2009 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci (dále také stěžovatelé), každý sám za sebe, podali dne 26. 5. 2008 na Velvyslanectví České republiky v Bratislavě žádost o povolení k trvalému pobytu v České republice, a to podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (dále zákon o pobytu cizinců). Všichni stěžovatelé tvrdili, že v domovském státě se museli potýkat s obtížemi, které měly rasový podtext, a poukazovali také na vysoký stupeň začlenění do české společnosti. Jednotně také tvrdili, že při návratu do Ruské federace by mohli být vystaveni nelidskému a ponižujícímu jednání. Prvý žalobce důvod rasově podmíněných útoků specifikoval odkazem na svou tmavší barvu pleti a dodal, že trpí zdravotními problémy (specifikovány v připojených lékařských zprávách).

Všichni stěžovatelé ještě dříve požádali o mezinárodní ochranu, v řízení před správním orgánem neuspěli a úspěšní nebyli ani v řízení o kasační stížnosti, vedeném u Nejvyššího správního soudu a ukončeném usneseními, mezi kterými je podstatné usnesení

ze dne 15. 10. 2008, č. j. 1 Azs 51/2008 – 53. Tímto usnesením byla pro nepřijatelnost podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb. (dále s. ř. s.) odmítnuta kasační stížnost, kterou podal první žalobce. Vzhledem k tomu, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany uplatňované stěžovateli v uvedené věci byly z větší části odvozovány od problémů, se kterými se potýkal právě tento stěžovatel, má toto rozhodnutí zásadní význam. Jinými slovy, tvrzení, uplatněné pro odůvodnění žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany nebylo shledáno významným, neboť svým významem podstatně nepřesahovalo vlastní zájmy stěžovatele. V té souvislosti nelze přehlédnout tu část odůvodnění citovaného usnesení, ve které je uvedeno: [z] *obsahu soudního a správního spisu ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že stěžovatel měl problémy se soukromými osobami, které po něm především požadovaly zaplacení tzv. výpalného. V žádosti o udělení azylu ani vlastnoručně psaném prohlášení o důvodech žádosti se totiž stěžovatel o pronásledování pro jeho národnost vůbec nezmiňoval, tuto skutečnost uvedl až v průběhu pohovoru.*

V žádosti o povolení k trvalému pobytu všichni žalobci uplatnili důvody hodné zvláštního zřetele, které specifikovali odkazem na problémy s rasovým podtextem, pramenícím zejména z tmavší barvy pleti prvého žalobce, dále obavami o vlastní život, respektive z rizika nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu do Ruska. V žádosti poukázali rovněž na přátelské vazby nezletilých žalobců v České republice a celkově k začlenění všech do společnosti, znalosti českého jazyka a zmínili rovněž, že nebudou zátěží sociálního systému České republiky.

Ministerstvo vnitra rozhodnutími č. j. OAM-539 (event. 540, 541, 542)-25/TP-2008, ze dne 20. 4. 2009, zamítlo žádosti stěžovatelů o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona ve znění platném v době rozhodnutí, konkrétně proto, že v řízení nebyly prokázány důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 a nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 tohoto zákona. Byli to sami žalobci, kdo v žádosti o trvalý pobyt poukázali na důvody, uplatněné v žádostech o mezinárodní ochranu. Správní orgán se v odůvodnění zabýval existencí důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze zjištěných skutečností, také z listin soustředěných v řízení o mezinárodní ochranu žalobců, které byly součástí spisového materiálu, však na existenci tak výjimečných nebo naléhavých důvodů usoudit nemohl. Žalobci v té době ani později žádné nové skutečnosti neuvedli.

Proti zamítavému rozhodnutí ministerstva vnitra podali žalobci rozklad, ve kterém uplatnili několik důvodů. Předně namítli, že správní orgán pochybil, pokud v rozhodování vycházel z materiálů jiného řízení. Jeho postup odporoval § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále správní řád), nezjistil řádně stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky dle § 2 správního řádu. Namítli rovněž, že se nemohli vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. V té souvislosti poukázali na zásadu dle § 4 odst. 1 správního řádu, že veřejná správa je službou veřejnosti a podle § 4 odst. 4 správního řádu je správní orgán povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. V té souvislosti se dovolávali analogie s ustanovením § 144 odst. 3 správního řádu v tom smyslu, že zákon toto ustanovení staví na roveň výzvě podle § 36 odst. 3 správního řádu. Konečně namítli, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Ministr vnitra zamítl rozklad rozhodnutími ze dne 23. 9. 2009, č. j. MV-50822, 50823, 50826, 50819/ VS-2009, respektive dne 19. 10. 2009, č. j. MV-50819/ VS-2009. Odmítl námitku žalobců, že v řízení o povolení k trvalému pobytu správní orgán prvního stupně vycházel z materiálů jiného řízení, neboť je zjevné, že vycházel z těch skutečností, které uvedli sami žalobci v žádosti o povolení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť tyto důvody byly stejné, jaké uváděli v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a jiné důvody neuplatnili. Tyto důvody ovšem nebylo možné považovat za tak výjimečné nebo naléhavé, aby odůvodňovaly udělit žalobcům nejvyšší formu pobytového režimu. Ministr vnitra odmítl i námitku žalobců, že správní orgán nevyhověl jejich žádosti o vstřícnost a neumožnil jim uplatnit práva a oprávněné zájmy podle § 36 odst. 3 správního řádu. Vyložil, že žalobci nebyli nijak na svých právech zkráceni, neboť jejich právní zástupce využil možnosti nahlédnout do spisu a případně se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Ministr vnitra odmítl názor, že by *[s]právní orgán měl nějaké další povinnosti vyplývající z „poněkud zevšeobecňujícího a rozšiřujícího výkladu smyslu a cíle zásad správního práva, uvedených v § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu.*“ Ministr vnitra neshledal oprávněnými ani výhrady žalobců proti odůvodnění rozhodnutí, které je dostatečně konkrétní a vychází ze zjištěných skutečností.

Proti rozhodnutí ministra vnitra podali žalobci každý samostatně žalobu, ve které uplatnili identické důvody, kromě námitky nesouladu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu s § 68 odst. 3 správního řádu, a navrhli, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Rovněž navrhli, aby žalobám byl přiznán odkladný účinek k zamezení vzniku nenahraditelné újmy, hrozící jim případným výkonem napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2010 všechny žaloby spojil ke společnému projednání pod spisovou značku 10 Ca 361/2009. Usnesením zároveň žalobcům přiznal osvobození od soudního poplatku za žalobu a žalobám nepřiznal odkladný účinek. Mimo jiné konstatoval, že účastníkům nemůže vzniknout nenahraditelná újma ani v případě nepříznivého rozhodnutí o žalobě, neboť jejich nedobrovolnému odchodu z území České republiky by muselo předcházet správní vyhoštění, a to na základě zvláštního řízení, ve kterém je zkoumán dopad takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.

Městský soud žalobu zamítl napadeným rozsudkem, ve kterém se vypořádal se všemi námitkami žalobců a vyložil relevantní důvody rozhodnutí. Poukázal na to, že povolení k trvalému pobytu cizince na území republiky představuje nejvyšší stupeň povolení k pobytu, zásadně vyžadující splnění podmínek dle § 68, výjimečně § 67 zákona o pobytu cizinců. Výjimečnost důvodů pro přiznání trvalého pobytu cizince dle § 66 zákona o pobytu cizinců je třeba interpretovat tak, že důvod dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona nemůže spočívat v okolnostech, s nimiž zákon počítá v jiných ustanoveních. To považuje soud za významné z toho hlediska, že okolnosti, žalobci uplatněné jako výjimečné ke zdůvodnění návrhu na povolení trvalého pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neobstály ani jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobců. Správní orgány důvody žalobců hodnotily znovu ve vztahu k pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ a odůvodnily, proč je nepovažují za podřaditelné pod takový důvod.

Podle názoru městského soudu nevybočilo uvážení správních orgánů ze zákonných mezí, nastavených samotnými žalobci, zatímco žádný jiný důvod, který by bylo třeba zvažovat, se nevyskytl.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení procesních práv žalobců v důsledku odlišného postupu správních orgánů podle § 36 odst. 3 správního řádu, než jak si toto ustanovení, ve vztahu k § 144 správního řádu, vykládají žalobci. Vycházel z úvahy, že toto posléze zmíněné ustanovení ani na daný případ nedopadá, neboť se týká odlišného typu řízení s velkým počtem účastníků, a nepředstavuje rozšíření (specifikaci) práv účastníků v porovnání s § 36 odst. 3 správního řádu, neboť obsahuje zásadní omezení uplatnit námitky, které mohly být uplatněny již dříve.

Stěžovatelé napadli rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zopakovali tytéž námitky, které obsahuje již žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Podle žalobců se městský soud vypořádal s námitkami proti rozhodnutím správních orgánů nesprávně, jestliže nezohlednil skutečnost, že správní orgány při hodnocení existence důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vycházely z materiálů jiného řízení, a neuznal ani námitku porušení procesních práv žalobců ve shora uvedeném smyslu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil poukazem na to, že při posouzení žádosti o povolení trvalého pobytu žalobců vycházel z jejich vlastního tvrzení a posuzoval je ve vztahu k uplatněnému zákonnému důvodu. To, že se jedná o obsahově stejné důvody, jaké byly uplatněny v jiném řízení, nic nemění na tom, že správní orgány učinily vlastní úvahu o existenci důvodů ve vztahu k podmínkám trvalého pobytu. Žalovaný rozhodnutí řádně zdůvodnil a v řízení dbal i procesních práv žalobců. S rozsudkem městského soudu se ztotožnil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu z hledisek uvedených v § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Neshledal přitom žádný důvod, pro který by bylo nutné ve věci rozhodnout z úřední povinnosti - § 109 odst. 3 s. ř. s. Poté konstatuje, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé usilují o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Zákon o pobytu cizinců pro tento nejvyšší stupeň pobytového povolení určuje podmínky, které musí být splněny, leda lze jejich splnění výjimečně nahradit. Tak tomu je v případě, že žadatel usiluje o povolení trvalého pobytu za podmínek § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Zákon nespecifikuje, o jaké podmínky se jedná, a ponechává posouzení jejich případné existence na správní úvaze příslušného správního orgánu. Řízení o povolení trvalého pobytu je řízením návrhovým a je tedy zásadně na navrhovateli uvést veškeré relevantní skutečnosti a navrhnout o nich důkazy (§ 52 správního řádu), aniž by to zbavovalo správní orgán povinnosti postupovat v souladu s imperativem dle § 3 správního řádu. Svou povinnost také žalobci splnili odkazem na důvody, které uplatnili již v řízení o mezinárodní ochranu a předložili i veškeré důkazy, které měli k dispozici. Žádné jiné důvody neuvedli ani v původním návrhu ani později a nelze přehlédnout, že existenci jiných důvodů nezmiňují ani dnes.

Námitka žalobců o nepoužitelnosti podkladů, uplatněných v jiném řízení, není v užitém smyslu opodstatněná. Správní orgán postupuje v důkazním řízení podle § 51 správního řádu. Užije každý důkazní prostředek, který je vhodný ke zjištění stavu věci. Mimo jiné jde také o listiny. Jako listinný důkaz může sloužit rovněž konkrétní část jiného spisu (rozhodnutí, posudek, výpověď, protokol apod.), pokud je jako listinný důkaz provedena a hodnocena i ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Důkaz listinou zde představuje vyvratitelnou domněnku pravdivosti jejího obsahu. Z tohoto hlediska není vůbec vyloučeno použít jako důkaz listinu jiného spisu, pakliže je hodnocena ve vztahu k řízení, ve kterém je nově takový důkaz proveden. To se také v daném případě stalo. Správní orgán hodnotil všechny důkazy, které měl k dispozici ve vztahu k existenci zákonného „důvodu hodného zvláštního zřetele“ podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádné jiné důkazy nezjistil, ani jejich existenci nikdo netvrdil. Správní orgán také nezamítl žádost žalobců o povolení trvalého pobytu proto, že neuspěli v řízení o mezinárodní ochranu, nýbrž proto, že prokazatelná tvrzení žalobců ani jiné skutečnosti nepředstavují důvod pro povolení trvalého pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (byť zmínil i to, že neobstály ani ke zdůvodnění poskytnutí mezinárodní ochrany). Žalobci se tak výhradou vůči postupu správních orgánů (a soudu) vlastně dovolávají skutečnosti, která vůbec nenastala.

Také námitka porušení procesních práv žalobců nemůže obstát. Žalobci uvedli a dokazovali vše, co měli k dispozici. Není ovšem vůbec jasné, z čeho dovozují přesvědčení o tom, co je povinností správního orgánu. Rozhodně z ničeho neplyne právo žalobců, aby jim správní orgán poskytl předem informace o tom, jak docílit toho, aby rozhodnutí bylo pro ně příznivé. Takový názor odporuje samotné podstatě návrhového řízení před správním orgánem. Nelze tuto představu zaměňovat s povinností správního orgánu respektovat zásady dobrého výkonu státní správy, obsažené v § 2 až § 8 správního řádu. K naplnění žádné z nich totiž nepatří pomoc toho druhu, jakou si žalobci představují. Vždy se jedná maximálně o vytvoření prostoru k tomu, aby příslušná osoba (účastník) mohla uplatnit práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu). Stejně tak není jasné, z čeho žalobci dovozují, že správní orgán nemínil návrhu vyhovět již ve chvíli, kdy postupoval dle § 36 odst. 3 správního řádu tím, že jim poskytl možnost vyjádřit se k (úplným) podkladům rozhodnutí. Mimo jiné tento postup ani nemohl předznamenat určité (podle tvrzení žalobců nepříznivé) rozhodnutí, neboť záleželo na žalobcích, jaké vyjádření přednesou a případně jaké důkazy na podporu svého návrhu nabídnou. Tuto možnost měli až do rozhodnutí ve věci (§ 36 odst. 1 správního řádu), rozhodně pak v době, kdy jim byla dána možnost vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Žalobci si ustanovení § 4 odst. 1 a 4, a rovněž § 36 odst. 3 správního řádu nevykládají správně. To, že jim správní orgán poskytl možnost se vyjádřit k nashromážděným podkladům, automaticky neznamená, že nehodlal návrhu vyhovět. Naopak je takový postup projevem respektu správního orgánu k zásadě veřejné správy jako služby (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, § 4 odst. 1 správního řádu). Postup dle § 36 odst. 3 správního řádu ve skutečnosti žádnou kauzalitu žalobci uvedeného typu neobsahuje. Správní orgán může vyzvat účastníka k vyjádření se k podkladům rozhodnutí i v případě, že hodlá jeho žádosti vyhovět. Imperativ § 36 odst. 3 správního řádu jen zdůrazňuje specifickou povinnost správního orgánu tak učinit a odpovídající právo účastníka na vytvoření takové možnosti k ochraně jeho práv a oprávněných zájmů. Zmíněné

ustanovení tak pouze definuje případ, kdy správní orgán výjimečně nemusí dostát povinnosti umožnit účastníkovi seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim, a to právě za předpokladu, že z toho nemůže vyplývat pro účastníka a jeho práva žádné riziko.

Důsledným postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjadřuje správní orgán respekt vůči principu řádného procesu dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. I k tomu lze uvést judikaturu tohoto soudu, například rozsudek ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83, konstatuje i pro případ, že zákon připouští rozhodnutí bez předběžného seznámení účastníka s jeho podklady (v dané věci se jednalo o zákon o správě daní a poplatků), že přesto *[n]elze ve správním řízení rezignovat na základní procesní práva účastníků, včetně práva na seznámení se se skutečnostmi, které mohou být vzaty za základ rozhodnutí.* V téže souvislosti lze zmínit nález Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 183/01, kde se uvádí, že správní orgán *[M]usí umožnit stěžovatelce, aby věc byla projednána v její přítomnosti a mohla se vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Okolnost, že určitý dokument nebyl zařazen do spisového materiálu, a stěžovatelka neměla možnost se k němu vyjádřit a dokument ani nebyl hodnocen ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, měla reálný vliv na zjištění skutečného stavu věci a následně i na správné právní posouzení věci do té míry, že zasáhla do ústavního práva na spravedlivý proces*".

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu v napadeném rozsudku o povaze ustanovení § 144 ve vztahu § 36 odst. 3 správního řádu. Zatímco § 36 odst. 3 zákona sleduje shora uvedený princip zachování řádného procesu, § 144 se týká odlišné situace a jinak definovaného velkého počtu účastníků (dle § 27 odst. 2 správního řádu se jedná o osoby, které mohou být rozhodnutím dotčeny ve svých právech nebo povinnostech). Postup podle § 144 odst. 3 správního řádu má pro takové osoby podstatně přísnější následky, než využití práva účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato ustanovení nedoplňují jedno druhé, nýbrž obsahují zcela odlišné procesní situace pro odlišné skupiny účastníků řízení. Navzájem tak nejsou využitelná a v případě žalobců by využití namítaného ustanovení teprve vyústilo v porušení jejich procesních práv. Použitou argumentací nemohou žalobci překonat zásadní problém spočívající v tom, neměli žádný přesvědčivý důkaz pro obhájení jejich žádosti (o trvalý pobyt). Neměli jej v rozhodné době (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nemají jej ani dnes, jak je patrné z absence argumentace v tomto směru.

Ať už žalobci používají jakékoli rétoriky, ve skutečnosti jejich výhrady sledují jejich subjektivní představy o obsahu a rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu. Není pochyb o tom, že poučovací povinnost náleží mezi významné projevy zásady veřejné správy jako služby veřejnosti. V teorii ani v rozhodovací praxi soudů není v této věci pochybnost, že takové poučení musí být nejen vstřícné a užitečné pro účastníka, ale také přiměřené, tedy není neomezené a jistě nesmí být ani na újmu principu nestrannosti. K této problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně. Třeba v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76, srozumitelně dovozuje, že *[S]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v*

dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Úvaha stěžovatele o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů je v tomto ohledu příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti. Srozumitelně se vyjádřil tento soud také v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, který uvádí *[P]oučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.* V tomto smyslu rozhodně žalobci omezeni nijak nebyli. Pokud zůstali pasivní a nevyužili možnosti, dané jim postupem správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu, nebo neměli žádné významné důkazy na podporu svých tvrzení (jak vyplývá již z toho, že nic nového nezmínili dosud) a pokud nebyly významné skutečnosti zjištěny ani z jiných zdrojů, nelze to přičítat k tíži správního orgánu.

Stěžovatelé napadli rozsudek Městského soudu v Praze pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Z argumentace kasační stížnosti nicméně vyplývá, že se dovolávají důvodu dle písm. b), případně písm. d) citovaného ustanovení. V každém případě se má jednat o zásadní vady řízení, pro které měl soud napadené správní rozhodnutí zrušit nebo které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Argumentace žalobců však v žádné části neobstála. V řízení před správním orgánem byly v souladu se zákonem interpretovány zjištěné skutečnosti jako nezpůsobilé prokázat existenci podmínek hodných zvláštního zřetele [§ 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] pro udělení trvalého pobytu žalobců v České republice. V řízení postupovaly správní orgány v souladu se všemi ustanoveními správního řádu, která měla být, dle tvrzení žalobců, porušena (§ 4 odst. 1, 4, § 36 odst. 3), a naopak správně nepostupovaly dle ustanovení, které v této věci použít nelze (§ 144 odst. 3). Správní orgány prováděly dokazování v souladu s § 51 správního řádu a vycházely přitom nepochybně ze všech důkazů označených samotnými žalobci (§ 52), aniž by rezignovaly na povinnost zjistit takový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3). Zjištěný skutkový stav a právní hodnocení byly v rozhodnutích správních orgánů srozumitelně a logicky (byť zčásti stručněji) zachyceny, přičemž v řízení nebyla opomenuta žádná námitka nebo tvrzení žalobců, která z materiálního hlediska zůstala vcelku chudá. Z takto nashromážděných podkladů vycházel i městský soud v napadeném rozsudku, ve kterém se přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní a právo na náhradu nákladů podle zásady úspěchu v řízení jim nepřísluší. Žalovanému v tomto řízení žádné zvláštní náklady mimo ty, které vyplývají z jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu